

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 240/08-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 27. januára 2009 v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka a zo sudcov Jána Auxta a Rudolfa Tkáčika v konaní o sťažnosti M. V., S., zastúpenej advokátkou Mgr. D. V., Advokátska kancelária, S., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Žilina v dedičskom konaní vedenom pod sp. zn. D 376/92, D not 218/94 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo M. V. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Žilina v dedičskom konaní vedenom pod sp. zn. D 376/92, D not 218/94 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Žilina v dedičskom konaní vedenom pod sp. zn. D 376/92, D not 218/94 p r i k a z u j e konať bez zbytočných prietahov.

3. M. V. p r i z n á v a primerané finančné zadosťučinenie v sume 5 000 € (slovom päťtisíc eur), ktoré je Okresný súd Žilina p o v i n n ý zaplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Žilina je povinný uhradiť M. V. trovy právneho zastúpenia v sume 208,99 € (slovom dvestoosem eur a deväťdesiatdeväť centov) na účet jej právnej zástupkyne Mgr. D. V., Advokátska kancelária, S., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Sťažnosti M. V. vo zvyšnej časti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 240/08-15 z 12. augusta 2008 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť M. V., S. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v dedičskom konaní vedenom pod sp. zn. D 376/92, D not 218/94.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval predsedu okresného súdu, aby sa k sťažnosti vyjadril, oznámil, či súhlasí s tým, aby ústavný súd podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti, a aby zaslal súdny spis.

Podpredseda okresného súdu vo svojom vyjadrení sp. zn. 1SprS/311/08 z 31. októbra 2008 doručenom ústavnému súdu 6. novembra 2008 okrem iného uviedol: *„Podľa vyjadrenia konajúceho súdneho komisára JUDr. J. E. vo veci prebehlo viacero pojednávaní a o. i. bola uzatvorená aj dedičská dohoda. V rámci konania prebiehalo tiež schválenie právneho úkonu na Okresnom súde Žilina. Pojednávania boli často odročované z dôvodu absencie právnych nástupcov. K ukončeniu dedičskej veci bráni nečinnosť účastníkov a ich individuálny prístup.*

Z prehľadu úkonov zo spisového materiálu je zrejmé, že Okresný súd Žilina cestou súdneho komisára vo veci konal. K zdržaniu pri vybavovaní tejto veci prispela skutočnosť, že na základe rozhodnutia o určení otcovstva sa účastníkmi konania stali aj maloleté deti. Preto bolo potrebné rozhodovať o schválení právneho úkonu, a to opakovane vzhľadom na viaceré rozhodnutia, ktoré v tejto veci boli vypracované. K zdržaniu prispela tiež tá skutočnosť, že niektorí účastníci dedičského konania sa nezúčastňovali nariadených pojednávaní a neposkytovali notárovi potrebnú súčinnosť. Vzhľadom na tieto skutočnosti súd trom účastníkom dedičského konania uznesením zo dňa 9.4.2008 uložil poriadkovú pokutu práve z dôvodu, že nereagovali na predvolania súdneho komisára, čím hrubo sťažili postup súdneho konania. Za vzniknuté prieťahy v tomto konaní tak nemôže niesť zodpovednosť výlučne Okresný súd Žilina resp. konajúci súdny komisár. Značná časť prieťahov a zdržania bola v tomto konaní zavinená samotnými účastníkmi. “

V závere vyjadrenia podpredseda okresného súdu súhlasil, aby ústavný súd upustil od ústneho pojednávania vo veci.

Súčasťou vyjadrenia podpredsedu okresného súdu bolo aj vyjadrenie vo veci konajúceho súdneho komisára, notára JUDr. J. E., ktorý uviedol tento prehľad úkonov vo veci:

- „- spis pridelený pôvodne JUDr. Š., jej posledný úkon 19.1.1996 (č.l.50)*
- 1. pojednávanie 10.4.1997, odročené – A. Š. namietala znalecký posudok – na neurčito, za účelom nového znaleckého posudku*
- 2. pojednávanie 2.10.1998, odročené – neprítomní všetci účastníci*
- 3. pojednávanie 13.10.1998, odročené na neurčito, za účelom vyčkania rozhodnutia o obnove konania ohľadne určenia otcovstva mal. A. a S. B. (č.l.65)*
- 28.11. 2001: zaslaný rozsudok Okresného súdu Žilina, 20C 1021/96 o určení otcovstva (č.l.84)*
- 4. pojednávanie 3.5.2002, uzavretá dedičská dohoda, spis predložený OS Žilina na schválenie právneho úkonu (maloleté deti)*
- č.l.101: pripomienky M. V. - odpovedanie na pojednávaní 24.3.2005*
- 6. pojednávanie 19.4.2005, odročené, absencia právnych nástupcov po neb. Ing. M. Š., ded. Dohoda (č.l.105...), návrh uznesenia*

- 8.6.2005: spis vrátený Okresným súdom
- 16.6.2005: spis predložený Okresnému súdu
- č.l.130: odvolanie M. V.
- č.l.133: spis vrátený notárovi
- 17.2.2006: zápisnica s M. V. (č.l.140), spis predložený Okresnému súdu
- 1.3.2006: späťvzatie odvolania M. V. (č.l.142)
- 31.3.2006: spis vrátený notárovi
- 19.4.2006: zápisnica s M. V. – vysvetlenie, že odvolanie, ktoré podala, malo byť iba žiadosťou o vysvetlenie (č.l. 154)
- č.l. 146: návrh uznesenia (19.4.2006)
- 20.4.2006: pripomienky M. V. (č.l. 154)
- 17.7.2006: spis vrátený notárovi (č.l. 161)
- 30.8.2006: spis predložený Okresnému súdu (č.l. 164)
- 11.9.2006: spis súdom vrátený notárovi
- 19.3.2007: zápisnica s M. V. (č.l. 169)
- 9. pojednávanie 26.4.2007, odročené na neurčito, na žiadosť účastníkov konania o doplnenie dokazovania (č.l. 174)
- 10. pojednávanie 17.3.2008, absencia právnych nástupcov po neb. Ing. M. Š.
- 19.3.2008: nová žiadosť na Správu katastra Žilina (č.l. 218)
- 11. pojednávanie 31.3.2008, odročené – spis na Okresnom súde Žilina – uloženie poriadkovej pokuty
- č.l. 225: poriadková pokuta, právoplatné 27.5.2008
- 12. pojednávanie, odročené – absencia účastníkov okrem M. V. a Mgr. D. V. – na ich výslovnú žiadosť spis vrátený súdu.“

Ústavný súd zo súvisiaceho súdneho spisu zistil v zásade rovnaké skutočnosti, ako vo svojom vyjadrení uviedol okresný súd. Ďalej ústavný súd zistil, že poručiteľ zomrel 16. januára 1992 a na základe oznámenia o úmrtí z 23. januára 1992 bolo začaté dedičské konanie pred Štátnym notárstvom Žilina. Od roku 1993 vo veci koná okresný súd, ktorý 12. mája 1993 poveril JUDr. E. M. ako súdnu komisárku na prerokovanie dedičstva. Súdna komisárka požiadala 15. októbra 1993 Správu katastra Žilina (ďalej len „správa katastra“)

o identifikáciu parcely, na ktorej je postavený rodinný dom, a výzvou z 18. apríla 1994 urgovala manželku poručiteľa, aby zabezpečila znalecký posudok. Súdna komisárka 22. júna 1994 požiadala okresný súd o zaslanie závetu poručiteľa N 569/90, NZ 695/90. Dňa 7. júla 1994 súdna komisárka požiadala účastníka konania o zabezpečenie vypracovania znaleckého posudku na rodinný dom a súdny komisár JUDr. J. E. požiadal 27. marca 1996 správu katastra o výpis a identifikáciu parcely, na ktorej je postavený rodinný dom.

Ústavný súd tiež zistil, že od pojednávania uskutočneného 2. októbra 2008 okresný súd už nevykonal žiadny relevantný úkon a ku dňu rozhodovania ústavného súdu vec nie je na okresnom súde právoplatne skončená.

Právna zástupkyňa sťažovateľky vo svojom stanovisku k vyjadreniu okresného súdu z 20. novembra 2008 (doručenom ústavnému súdu 4. decembra 2008) oznámila ústavnému súdu, že sťažovateľka súhlasí s upustením od ústneho pojednávania.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza

osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 220/04, IV. ÚS 365/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priesťahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04) ústavný súd zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prerokúvanej veci.

1. Predmetom posúdenia v danej veci je dedičské konanie, ktoré sa osobitne nelíši od obdobných konaní tohto druhu. Z vyjadrení sťažovateľky ani z obsahu predloženého na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd nezistil žiadnu zásadnú okolnosť, ktorá by odôvodňovala záver o právnej alebo skutkovej zložitosti veci.

2. Správanie účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd zistil, že sťažovateľka svojím konaním čiastočne prispela k predĺženiu konania, a to tým, že podala námietky k priebehu konania u súdneho komisára, žiadala o jeho zmenu, odvolala sa proti

rozhodnutiu o osvedčení dedičskej dohody, svoje odvolanie vzala späť a opätovne vzniesla námietky a svoje právo si v priebehu konania chránila aj podaním žiadostí o pokračovanie v konaní, resp. o skončenie konania, čím využívala procesné prostriedky priznané účastníkovi konania Občianskym súdnym poriadkom. Ústavný súd tento postup kvalifikoval ako taký, ktorý môže síce spôsobiť predĺženie konania, nemožno ho však považovať za postup, dôsledkom ktorého sú zbytočné prietahy v konaní. Ústavný súd však konštatuje, že správanie sťažovateľky v danom prípade, a to vzhľadom na celkovú dĺžku konania nemalo podstatnejší vplyv na predĺženie konania.

3. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v uvedenom konaní došlo k zbytočným prietahom, bol postup okresného súdu, resp. súdneho komisára v predmetnej veci.

Ústavný súd už v rámci svojej predchádzajúcej rozhodovacej činnosti judikoval, že úkony notára ako súdneho komisára v konaní o dedičstve sú úkonmi súdu, a preto aj nimi možno spôsobiť zbytočné prietahy, za ktoré nesie zodpovednosť všeobecný súd (III. ÚS 47/00).

V predmetnom konaní vedenom pod sp. zn. D 376/92, D not 218/94 sa riešila otázka okruhu dedičov, ktorej vyriešenie je predpokladom vydania konečného rozhodnutia v dedičskom konaní. Táto otázka však nie je jediná, ktorú treba ozrejmiť, resp. preukázať v dedičskom konaní. Z hľadiska prípravy rozhodnutia v predmetnej veci je nevyhnutné v dedičskom konaní vyriešiť taktiež otázku rozsahu majetku po poručiteľovi. Pokiaľ ide o zistenie rozsahu dedičstva, ústavný súd poukazuje na ustanovenie § 175m OSP, podľa ktorého súd zistí poručiteľov majetok a jeho dlhy a vykoná súpis aktív a pasív. Ak sú aktíva a pasíva medzi účastníkmi sporné, obmedzí sa len na zistenie ich spornosti.

Pri skúmaní skutočnosti, či v dôsledku postupu okresného súdu, resp. súdneho komisára došlo k porušeniu označeného práva sťažovateľky, ústavný súd z dosiaľ vykonaných úkonov zistil, že v napadnutom konaní okresného súdu sa vyskytli obdobia, keď bol nečinný, ale aj také jeho postupy, resp. postupy súdneho komisára, ktoré je

potrebné označiť ako nesústreďenú a neefektívnu činnosť, v dôsledku čoho v sťažovateľkou napadnutom dedičskom konaní dochádzalo k zbytočným priet'ahom.

Ústavný súd konštatuje, že konanie v predmetnej veci sa začalo ešte v roku 1992 a od roku 1993 vo veci koná okresný súd prostredníctvom povereného súdneho komisára, to znamená, že konanie v sťažovateľkou namietanej dedičskej veci dosiaľ trvá 16 rokov. Preto ústavný súd neakceptoval stanovisko okresného súdu, že vo veci konal a zbytočné priet'ahy v konaní spôsobovali dedičia ako účastníci konania, resp. že značná časť priet'ahov a zdržania bola v tomto konaní zavinená samotnými účastníkmi konania. Rovnako ústavný súd nemohol akceptovať ani argumentáciu okresného súdu, že pojednávania boli často odročované z dôvodu absencie právnych nástupcov, resp. že niektorí účastníci dedičského konania sa nezúčastňovali nariadených pojednávanií a neposkytli súdnemu komisárovi potrebnú súčinnosť, keďže okresný súd pristúpil k uloženiu sankcie (poriadkovej pokuty) až svojím uznesením z 9. apríla 2008, teda takmer po 16 rokoch od začatia dedičského konania. Uvedené skutočnosti jednotlivo ani vo vzájomnej spojitosti nemôžu odôvodňovať celkovú neprimeranú dĺžku posudzovaného dedičského konania.

Podľa názoru ústavného súdu občianske súdne konanie, ktoré trvá tak dlho, ako to bolo v danej veci, možno už len na základe jeho posúdenia v celku považovať za nezlučiteľné s imperatívom ustanoveným v čl. 48 ods. 2 ústavy. V rámci skúmania postupu konajúceho okresného súdu ústavný súd zistil aj dlhšie obdobia jeho nečinnosti, napr. od 7. júla 1994, keď súdny komisár žiadal jedného z účastníkov konania o zabezpečenie znaleckého posudku, do 27. marca 1996, keď súdny komisár žiadal príslušnú správu katastra o identifikáciu parciel (nečinnosť v trvaní jedného roka a takmer deväť mesiacov), resp. od 13. októbra 1998, keď bolo pojednávanie odročené na neurčito, do 3. mája 2002, keď sa vo veci uskutočnilo ďalšie pojednávanie, na ktorom bola uzavretá dedičská dohoda (nečinnosť tri roky a viac ako šesť mesiacov). Takáto zdĺhavosť konania predlžuje stav právnej neistoty dotknutej osoby do tej miery, že sa jej právo na súdnu ochranu stáva iluzórnym, a teda ho ohrozuje vo svojej podstate (mutatis mutandis I. ÚS 39/00, I. ÚS 66/03).

Vychádzajúc z uvedeného a celkovej dĺžky konania pred okresným súdom ústavný súd dospel k názoru, že doterajším postupom okresného súdu, resp. súdneho komisára v konaní vedenom pod sp. zn. D 376/92, D not 218/94 došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva s'ťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (bod 1 výroku nálezu).

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o s'ťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva alebo slobody došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo alebo slobodu porušil, aby vo veci konal.

Pretože namietané dedičské konanie nebolo do času rozhodovania ústavného súdu o s'ťažnosti právoplatne skončené, ústavný súd prikázal okresnému súdu, aby v konaní vedenom pod sp. zn. D 376/92, D not 218/94 v ďalšom období konal bez zbytočných priet'ahov (bod 2 výroku nálezu).

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie s'ťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'účinenie.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'účinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť s'ťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Cieľom primeraného finančného zadost'účinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Sťažovateľka v sťažnosti žiadala priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 400 000 Sk (13 277,57 €).

Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

V danom prípade podľa názoru ústavného súdu prichádza do úvahy priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

Zohľadňujúc predovšetkým obdobie, v ktorom došlo k zbytočným prierahom, celkovú dĺžku konania, zložitost' a povahu prerokovanej veci, ktorá je predmetom posudzovaného konania, ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade bude priznanie finančného zadosťučinenia v sume 5 000 € primerané konkrétnym okolnostiam prípadu (bod 3 výroku nálezu). Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel (bod 5 výroku nálezu).

Ústavný súd rozhodol napokon podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v súvislosti s jej právnym zastúpením advokátkou Mgr. D. V. v konaní pred ústavným súdom, ktorá ich vyčíslila v podanej sťažnosti v sume 6 296 Sk (za dva úkony právnej služby). Pri určení výšky náhrady trov vychádzal ústavný súd z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2007, ktorá bola 19 056 Sk, keďže úkony právnej zástupkyne boli vykonané v roku 2008 a z toho, že za jeden úkon vykonaný v roku 2008 patrí odmena v sume 105,42 € a k tomu režijný paušál 6,31 €. Úhrada za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a spísanie sťažnosti a jej podanie) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení vyhlášky č. 279/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) tak predstavuje sumu 223,46 €.

Vzhľadom na to, že sťažovateľka si prostredníctvom svojej právnej zástupkyne uplatnila náhradu trov právneho zastúpenia v celkovej sume 6 296 Sk (208,99 €), ústavný súd - keďže to nie je v rozpore s platnými právnymi predpismi - jej priznal náhradu trov právneho zastúpenia v požadovanej výške, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 4.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (§ 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. januára 2009